

Szeged, 1896. szeptember 24. – Szeged, 1983. augusztus 7.

Munkáscsaládból származott. Eredeti foglalkozása kőművessegéd. 1913-ban lett szakszervezeti tag és belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Az első világháború alatt három évig katona volt, a Tanácsköztársaság alatt is szolgált a Vörös Hadseregben. Az 1919. április 14-i választáson, a közalkalmazottak képviselőjében a szegedi munkástanács tagjává választották. A kommun bukása után többedmagával Belgrádba ment, csak 1923 decemberében tért vissza szülővárosába. A MÉMOSZ helyi csoportjának kisebb megszakításokkal két évtizeden át vezetőségi tagja, egyben a szakmaközi bizottság alelnöke volt. Az 1920-as évek második felében kapcsolatba került a szegedi illegális kommunistákkal, bekapcsolódott a Vörös Segély gyűjtőmunkájába. 1937-ben a szociáldemokrata párt helyi végrehajtó bizottságának tagjává választották. 1944 áprilisában internálták Ricsére, szeptemberben került haza. Ismét bekapcsolódott Szeged politikai életébe. Október 9-én megbízást kapott a szakszervezeti munka újraindítására. A helyi kommunista szervezet alapító tagja, részt vett az MNFF megalakításában, tagja lett a Szegedi Nemzeti Bizottságnak. 1944. december 16-án választották a szakszervezetek képviselőjében az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselői közé. 1945-ben tagja lett a város törvényhatósági bizottságának. A szakmaközi bizottság függetlenített titkárává választották, ezt a tisztséget 1947-ig töltötte be. 1945-től 1948-ig az MKP nagy-szegedi végrehajtó bizottságának, illetve a két munkáspárt összekötő bizottságának tagja volt. 1946-tól a Szegedi Munkásszövetkezet igazgatóságában képviselte a szakszervezeteket. 1947-ben egyik alapítója a Szegedi Építőipari Szövetkezetnek (később Csongrád Megyei Állami Építőipari Vállalat), amelynek elnöke, később igazgatója volt 1957-ben történt nyugdíjazásáig. 1950-től 1980-ig folyamatosan tanácstag volt. 1956 októberében fegyverrel védte a párt hatalmát.